

ЗРОСТАТИ ЩОДНЯ

Ісус навчав своїх учнів ходити по воді, зціляти різні недуги і знаходити гроші, якщо в цьому була потреба. Оце так життя! Цих чудесних здібностей ми з вами, мабуть, ніколи не опануємо. Та ми *можемо* навчитися втішатися радістю, яку приніс нам Ісус. **Це можливо!** Але ж як? Ця книга містить прості відповіді для тих, хто прагне щасливішого життя.

Усі ми прагнемо радісного досвіду. Однак значно бажанішим є інший досвід – навчитися *зростати* в радості.

Бог час від часу дарує нам ситуації, які раптово переповнюють нас радістю. Але Він хоче, щоб ми додержувалися принципу «повсякчасного зростання», який бачимо в Ісусовому житті (див. Лк. 2, 52).

Годі пережити радість без миру. Бог хоче сповнити нас своїм миром, однак цей мир може спершу спантеличити нас. Кінець кінцем його описано так:

...Мир Божий, що вищий від усякого уявлення...
(Флп. 4, 7)

Ми почнемо розуміти цей мир лише тоді, коли він вкорениться і зростатиме в нас. Що більше він зростає, то бажанішим стає для нас. По суті, Павло пише:

Нехай панує в серцях ваших мир Христовий...
(Кл. 3, 15)

Без Божого миру ми не будемо впевнені в тому, що Бог панує над землею та всім, що на ній. Ах, цей мир розуму й серця! Без нього втрачає цінність усе. Мир є носієм радості.

Чоловіки й жінки можуть перебувати на вершині успішної кар'єри, бути багатими, здоровими, гарно виглядати і водночас почуватися цілковито нещасними. Або можуть бути досить успішними, більш-менш здоровими, не надто гарно виглядати і все одно будуть нещасними. У будь-якому разі їм бракує однієї речі, потрібної людині: миру в серці й голові. Цей скарб миру призначений для всіх християн.

Коли ми віримо в Ісуса як нашого Спасителя і довіряємо Йому, то стаємо Божими дітьми. *Божими дітьми!* Яка нагода для свята! І ще більша причина для радості! В цю мить нам хочеться покинути землю з усіма її клопотами. Однак замисел Бога закликає нас залишатися тут, поки ми вчитимемося зростати в Його ласці, як Ісус. Ісус навчав учнів пізнавати радість, яку Бог зробив досяжною для кожної людини на землі:

Мир залишаю вам, мій мир даю вам...

Хай не тривожиться серце ваше, і не страхається!

(Йо. 14, 27)

Поміркуй про це: Він хоче навчити нас *ніколи* не мати страху чи тривоги. І це Добра Новина! Він дав нам такі прості настанови.

Хай. Ці слова промовляє Той, хто має владу. Ми можемо знехтувати Божою владою, але не зможемо уникнути наслідків цього.

Хай не. Це значить, що ми маємо *силу* чогось не чинити. Однак Бог не позбавляє нас від наслідків, якщо ми таки оберемо тривогу.

Хай не тривожиться ваше серце. Ісус знає все про наші клопоти і про те, як вони впливають на нас. Він пояснює Божу волю для нас у кожній ситуації: *хай не тривожиться ваше серце.* Практикуючи послух, ми змінюємося – як і передбачав Ісус. Ми пізнаємо радість миру, який мав Він, і розуміємо, чому Він на-

казував нам не тривожитися. У десятій главі Євангелія від Йоана Ісус порівнює себе з пастирем, який любить своїх овець; Він хоче, аби ми вірили, що Він використає всю свою владу й силу, піклуючись про нас. Але, як і вівці, ми часто впадаємо в страх.

Філіп Келлер пастирював чимало років. У своїй книжці «Погляд пастиря на псалом 23»¹ він пояснює, що вівці ніколи не ляжуть на землю, якщо відчуватимуть хоч якусь небезпеку. Навіть раптова поява кролика може сполошити всю отару.

Як і вівці, ми часто переконані, що маємо підстави для тривоги. Наша гріхозна природа спонукає нас тривожитися будь-чим. Ми швидко забуваємо про обітницю Ісуса повсякчас дбати про нас. Ми забуваємо, що Він говорив про тривогу в наших серцях.

І майже всі ми тривожилися щонайменше мільйон разів. Ми засвоїли і практикували звичку тривожитися. А тому мусимо *перевчатися* думати й реагувати. Я не знаю жодного «миттєвого» способу назавжди звільнитися від почуття тривоги. Але навчаючись виконувати Ісусову заповідь, ми пізнаватимемо дедалі більше небесної радості.

І навіть після того, як я прочитав і запам'ятав Ісусову обітницю привести нас до радості й миру, який, насправді, незмірно більший, ніж ми можемо собі уявити, мене тривожило чимало речей. Тоді я навчився пізнавати Його радість! Щойно наші серця відчують смак неймовірної величі Божих дарів, які Господь прагне нам давати, ми захочемо все своє життя вчитися їх приймати. Я хочу передати вам один із найбагатших скарбів, які одержав від Нього. Цей скарб може виявитися найціннішим даром із тих, які ви будь-коли отримували.

---

¹ W. Phillip Keller. A Shepherd Looks at Psalm 23.

Можливо, вас тривожить сім'я, робота, фінанси, здоров'я, вуличний рух, політика чи ситуація в світі. І не буде жодної користі з того, що я скажу: «Веселіться і будьте щасливі». Тож я поясню, що сталося зі мною, і, сподіваюся, ви зрозумієте значення цих подій.

Голос промовив у мені: «Мерліне, слухай».

Він був такий ясний, що привернув усю мою увагу.

«Мерліне, ні про що не тривожся».

Я почув слова, але не розумів, що вони означають.

«Слухай слова Ісуса!»

Я пригадав, що Він говорив учням:

...Я з вами по всі дні аж до кінця віку.

(Мт. 28, 20)

Я прислухався ще уважніше.

«Мерліне, ні про що не тривожся».

Ці слова повторилися кілька разів.

Що довше я слухав, то більше заспокоювався мій дух. Я дедалі ясніше розумів, що Бог не бажає, аби я тривожився – навіть трохи.

Тоді я сказав:

«Дякую тобі, Боже, що допомагаєш мені».

Я сказав це кілька разів, немов промовляючи безпосередньо до Нього. І тоді почув:

«Ти слухаєш».

Бог неначе підніс мене в інший світ і тримав мене там, поки моя душа ввібрала все, чого Він бажав... Саме так можна описати те, що змусило мене повірити Йому. Цей досвід був настільки неймовірний, що змінив мене назавжди.

Тепер, коли я починаю тривожитися чимось, я зосереджую свою увагу на посланні, яке почув від Нього, і на словах, які Ісус промовляв до учнів. Коли я роблю це, мій розум переповнюється Його миром, а не тривогами через різні обставини життя. Я раджу